

[Albrechtsen]

jo en vigtig debat, og derfor bør vi i fællesskab sikre, at vi er helt enige om, hvad vi taler om.

I en artikel i Politiken den 6. juli 1986 skriver ministeren: »Keld Albrechtsen anser atomvåbenfrihed som en væsentlig forudsætning for at komme videre med de diffuse tanker, som han bl.a. gør sig om et såkaldt defensivt forsvar.«

Men spørgsmålet er, om ministeren faktisk er enig i, at atomvåbenfrihed må være forudsætningen for, at det kan have en mening at tale om defensivt forsvar, og om ministeren derfor rent ud er modstander af defensivt forsvar. Eller om ministeren opfatter begrebet anderledes.

Spørgsmålet er, om vi kan være enige om, at atomvåben og defensivt forsvar under alle omstændigheder er uforenelige størrelser, og at et forsvar som det danske, der bygger på muligheden for modtagelse af atombevæbnede USA-forstærkninger, og som indgår i en enhedskommando, der vil komme til at råde over a-våben i Slesvig, og som bygger på muligheden for førstegangsbrug af disse våben, ikke kan betegnes som defensivt.

Svar (29/7 86):

Forsvarsministeren (Engell):

Spørgeren anfører i sin begrundelse, at debatten om defensivt forsvar ikke har været præget af klarhed. Når spørgeren måtte have klarlagt, hvad han konkret forstår ved et defensivt forsvar af Danmark, vil jeg kunne tage stilling til spørgsmålets første del.

Jeg kan være enig med spørgeren i, at et forsvar indrettet efter nogle af de modeller, der er fremført under betegnelsen »defensivt forsvar«, næppe giver mening, så længe der er atomvåben i verden.

Spm. nr. S 1502

Til *økonomiministeren* (21/7 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Efter hvilke hovedretningslinjer mener ministeren, at en tvungen pensionsordning for arbejdsmarkedet bør tilrettelægges, og hvorledes vil almindelige folkepensionister uden formue kunne sikres en rimelig pension?«

Begrundelse

Ministeren har bebudet en tvungen pensionsordning for arbejdsmarkedet som et forbrugsbegrænsende middel. Det er bemærkelsesværdigt, at når andre grupper end de alminelige lønmodtagere har kunnet udvide deres forbrug, så foreslår ministeren naturligvis en løsning, som går ud på, at det netop er lønmodtagernes penge, der skal tvangsopspareres, og ministeren vil sikkert endda fastholde, at udgifterne til ordningen skal holdes inden for en snæver lønramme.

I Politiken den 20. juli 1986 forestiller Metalarbejderforbundets cheføkonom Dines Schmidt Nielsen sig, at ordningen kunne gå ud på, at alle lønmodtagere skulle hensætte en vis procentdel af deres løn på en spærret pensionskonto. Er det noget sådant, ministeren forestiller sig, og skal f.eks. en offentligt ansat udrede disse penge inden for en »snæver lønramme«?

Der vil også fremover være mange folkepensionister, der kun har haft kort tids tilknytning til arbejdsmarkedet, og som ikke har formue eller privat pensionsopsparing, dvs. de mennesker, der hele deres liv har siddet nederst ved bordet.

En tvungen arbejdsmarkedsordning vil jo ikke være en løsning for denne gruppe af de allerdårligst stillede. Tværtimod vil ordningen være usolidarisk over for dem. Det vil være interessant at få oplyst, hvorledes ministeren mener at de vil blive sikret en rimelig pension.

Svar (28/7 86):

Økonomiministeren (Anders Andersen):

Jeg finder ikke, at der i mine udtalelser til pressen har været noget som helst grundlag for at tillægge mig de synspunkter, der er gengivet i begrundelsen for det stillede spørgsmål, og jeg mener derfor heller ikke, det tjener noget formål at gå ind i en besvarelse af det stillede spørgsmål i dets konkrete udformning.

Jeg skal gerne oplyse, at jeg mener, at en reel forøgelse af den personlige opsparing vil kunne yde et væsentligt bidrag til at løse vore betalingsbalanceproblemer. Dette gælder ikke mindst langsigtet opsparing med sigte på at give bedre pensionsforhold i fremtiden.

Regeringen har allerede med nedbringelse af inflationstakten og gennemførelse af skattereformen gjort meget for at gøre det mere